

J.N. Darby

Synopsis van de Bijbel: Nehemia

Nehemia 1 - 13

Hoofdstuk 1-7

Het boek Nehemia behoeft maar weinig opmerkingen. Toch is het goed het belang van dit boek vast te stellen. Het is een noodzakelijke keten in de geschiedenis van Gods wegen, in het betonen van Zijn lankmoedigheid en goedheid ten aanzien van de stad Jeruzalem, die Hij had uitverkoren.

In Ezra hebben we gezien hoe de tempel werd herbouwd en het gezag van de wet werd hersteld onder het volk, dat opnieuw van de volken werd afgescheiden en voor God werd apart gezet. In Nehemia zien we hoe de muren van Jeruzalem werden opgebouwd, en het herstel plaatsvond van wat men zou kunnen noemen de burgerlijke staat van het volk. Dit alles gebeurde evenwel in omstandigheden, die definitief de onderwerping van het volk Israël aan de volken duidelijk maakten. Door genade had het geloof het altaar hersteld; en de volken hadden hierin geen aandeel, behalve dan in vrijwillige dienstbaarheid. Maar bij de wederopbouw van de stad was het de stadhouder die een leidende rol had; en hij was aangesteld door de volken. Want God had het hart van de volken aangeraakt en hen gewillig gemaakt om Zijn volk van dienst te zijn. Men ziet bij Nehemia zelf ook een hart dat door de ellende van zijn volk bewogen was. Het is een kostbaar bewijs van Gods genade. En God, Die dit besef had bewerkt, maakte ook het hart van de koning gewillig om aan Nehemia alles te geven wat deze wenselijk achtte voor het welzijn van het volk en van Jeruzalem. Ook zien we bij Nehemia een hart dat zich telkens

tot God keert, en zijn kracht bij Hem zoekt en zo de grootste moeilijkheden overwint.

De tijd waarin Nehemia voor het welzijn van zijn volk heeft gewerkt, was niet één van die schitterende perioden, die – als er geloof is – ook de energie van de mens opwekken en hem de luister hiervan schenken. Het was een tijd die volharding vereiste, die voortkwam uit een diepe belangstelling voor Gods volk, omdat het *Zijn* volk was. Een volharding die haar doel nastreefde door alle miskenning heen, en die het werk – uiterlijk onbetekenend, maar niettemin toch Gods werk – moest kenmerken. Het was ook een volharding die haar doel najaagde, ondanks de haat en de tegenstand van de vijanden en de ontmoediging van medewerkers (Neh. 4:8-11). Door zich volkomen aan het werk te geven konden de kwade praktijken van vijanden worden verijdeld en alle valstrikken worden vermeden, want God zorgt voor hen die op Hem vertrouwen.

Het is ook een mooie kant van Nehemia's karakter dat, ondanks zijn hoge positie, de details van het dienstwerk en alles wat verband hield met de wandel van Gods volk, zo na aan zijn hart lagen. Toch voelt men zelfs bij deze getrouwheid de invloed van de heidenvolken, die de situatie controleerden. De komst van Nehemia, ja, zelfs zijn houding, draagt het stempel van die invloed. Het was niet uitsluitend geloof dat werkzaam was, maar ook een beschermende overheidsmacht (vgl. Ezra 8:22; Neh. 2:79). Toch werd de scheiding van alles wat niet Joods was, met zorg gehandhaafd (2:20; 7:65; 9:2; 10:30; 13:13, 29-30).

Deze geschiedenis toont ons eerst dat, als God handelt, het geloof zijn stempel zet op allen die erbij betrokken zijn. De Joden die het verwoeste Jeruzalem lange tijd geleden hadden verlaten, zijn graag bereid weer aan het werk te gaan. Juda was echter ontmoedigd door de moeilijkheden. En nu zien we de volharding die het ware geloof kenmerkt, als het Gods werk is, hoe klein en gering dit ook mag schijnen. Heel het hart is erbij betrokken, omdat het Gods werk is. Bemoedigd door de wilskracht van Nehemia, is het volk bereid te werken en tegelijkertijd te strijden. Want het geloof ziet God en Zijn volk altijd als één geheel. En dat wordt een bron van toewijding voor allen die het betreft.

Laten we nog opmerken dat in moeilijke tijden het geloof zich niet toont in de glorie van de resultaten, maar in de liefde voor het werk van God, hoe klein dit ook mag zijn. En ook in de volharding waarmee men het werk doet, ondanks de moeilijkheden die met een toestand van zwakheid zijn verbonden. Want waarmee het geloof zich bezig houdt, betreft de stad van God en het werk van God. En deze dingen hebben altijd dezelfde waarde, wat de omstandigheden ook mogen zijn waarin men ze aantreft.

God zegent het werk van de trouwe Nehemia en Jeruzalem wordt weer omringd door muren. Deze toestand is niet zo uniek als die waarbij de stad van God werd beschermd door het altaar van God, wat een getuigenis was van Gods tegenwoordigheid en van het geloof van hen die het weer hadden opgericht. Het is wel een bewijs van de getrouwheid en goedheid van God, Die echter, hoewel hen uiterlijk herstellend, in geen enkel opzicht het oordeel herroept dat Hij had uitgesproken over Zijn volk en Zijn stad. Hij die de muren weer had opgericht, was maar de plaatsvervanger van een vreemde koning. Het was de veiligheid van het volk, en wat de oprechtheid van hart van hen vroeg, om dit te erkennen. En dit gebeurde dan ook (Neh. 9:37). Toch zegent God Zijn volk. Nehemia gaat terug naar de telling van het volk, volgens de geslachtsregisters die bij de eerste terugkeer uit de gevangenschap waren samengesteld – dus reeds van lang geleden. Zo werd het volk opnieuw in zijn steden geteld.

Hoofdstuk 8-10

Door de tussenkomst van Ezra en Nehemia kreeg Gods wet weer gezag. En dit op verzoek van het volk zelf, want God had hun harten toebereid. Daartoe had God hen ook op de eerste dag van de zevende maand bijeengebracht. Het was werkelijk de bazuin van God, hoewel het volk zich hiervan niet bewust was, die het samenbracht op de tijd van de nieuwe maan, die de genade weer deed schijnen – ook al mochten er wolken zijn, die het zwakke licht verduisterden. Het hart van het volk was geraakt door het getuigenis van de wet en het huilde. Maar Nehemia en Ezra wekten de Israëlieten op om zich te verblijden, want die dag was heilig. Zonder twijfel hadden deze mannen Gods gelijk. God had immers Zijn volk hersteld en het was gepast voor het volk om zich te verblijden en te danken.

De volgende dag, toen ze voortgingen het heilige Boek te onderzoeken, vonden ze dat Israël op de vijftiende van dezelfde maand feest moest vieren. Als men pas een tijd van tuchtiging achter zich heeft en de gemeente zich weer voor het aangezicht van God bevindt, dan gebeurt het vaak dat men aan de geboden denkt die in de schijnbaar betere tijden waren vergeten en verwaarloosd. En met de geboden krijgt men ook de zegen, die gepaard gaat met de naleving van die geboden. Sinds de dagen van Jozua hadden de kinderen Israëls deze voorschriften van de wet niet

opgevolgd. Wat een les! Dit Loofhuttenfeest wordt met grote blijdschap¹ gevierd: een treffende uitdrukking van het belang dat God aan de terugkeer van Zijn volk hechtte! Het was weliswaar een gedeeltelijke terugkeer, die spoedig verdonkerd zou worden. En zelfs de hoop, waartoe het aanleiding gaf, is weer tenietgedaan door de verwerping van de Messias, Die de kroon ervan moest zijn. Maar het was toch van grote waarde als eerste vrucht van dat herstel, die de terugkeer van Israël tot Christus zal vergezellen en toont in de woorden: 'Gezegend Hij, Die komt in de Naam van de Heere!' De blijdschap was oprecht, maar alles was onvolkomen. De tiende dag (de Verzoendag) had zijn tegenbeeld nog niet gekregen. Israëls vernedering hield geen relatie met de dood van Christus, die de maat van zijn ongerechtigheid deed overlopen en er tegelijkertijd verzoening voor deed. De blijdschap was wel op degelijke gronden gebaseerd, maar het was niet meer dan een voorbijgaande blijdschap.

Op de vierentwintigste dag kwam het volk bijeen, om zich op een wijze die beantwoordde aan zijn positie, te verootmoedigen; en het scheidde zich af van alle vreemden. Beginnend met de zegen die aan Abraham was beloofd, noemden ze de bewijzen van Gods genade over Israël, en de herhaalde ontrouw waaraan zij zich later hadden schuldig gemaakt. Dit was een waar bewijs van het berouw van hun harten en ze erkenden hun toestand, zonder zich anders voor te doen dan ze waren (Neh. 9:36-37). Ze wekten elkaar op de wet te gehoorzamen, zich volkomen van de volken van het land af te scheiden en in getrouwheid te doen wat de dienst van het huis van God vereiste (Neh. 10).

Dit alles geeft aan de positie van de kinderen Israëls een onderscheiden karakter. Terwijl ze de belofte aan Abraham erkenden, en ook de invoering van het volk in het land Kanaän op grond van die belofte en hun falen daarna, plaatsten zij zich opnieuw onder de verplichting van de wet, terwijl ze de goedheid beleden van God Die hen had gespaard. Ze zien niet meer dan een voorwaardelijk herstel volgens de wet van Mozes. Noch de Messias, noch het nieuwe verbond hadden hun plaats als de oorzaak en de grond van hun blijdschap of hoop. Ze waren en bleven slaven van de volken. In deze toestand is Israël gebleven, totdat door de soevereine goedheid van God de Messias aan hen werd voorgesteld. De Messias had hen uit deze positie kunnen redden en hen onder Zijn vleugels kunnen vergaderen, maar ze hebben dat niet gewild.

¹ Het Loofhuttenfeest was de viering van hun rust en van het bezit van het land, na de woestijn te zijn doorgetrokken. De loofhutten herinnerden eraan, dat ze als pelgrims in tenten hadden geleefd.

Hoofdstuk 11-13

Het is deze positie, die in het boek Nehemia duidelijk omschreven wordt. Het is het bevel van de koning dat in het onderhoud van de zangers voorziet. Een Jood is de gevolmachtigde van de koning, voor alles wat het volk van God betrof (Neh. 11:23-24).

We hebben al gezien dat blijdschap het deel van het volk was; een blijdschap die God erkende, want God had immers het volk bewaard en gezegend. Maar de oversten van het volk waren al direct ontrouw geworden. Gedurende de afwezigheid van Nehemia waren de kamers van de tempel waarin men voorheen de offeranden bewaarde, ontruimd om plaats te maken voor Tobia, een listige en volhardende vijand van Gods volk. Maar bij de inwijding van de muur van Jeruzalem werd het volk door zijn eigen blijdschap en door de trouw van Nehemia weer tot het Woord teruggebracht, en Israël scheidde zich opnieuw af van elke vermenging (Neh. 13:3). Alles wat Tobia toebehoorde, werd buiten de kamer geworpen die hem in de tempel was gegeven. De sabbat werd weer in acht genomen. Zij die gehuwd waren met vreemde vrouwen, waarvan de kinderen slechts gedeeltelijk de taal van de Joden spraken, werden onder de vloek geplaatst en ernstig bestraft. De orde en de reinheid volgens de wet werden weer hersteld. En met deze hoofdgedachte over de toestand van het volk eindigt de geschiedenis.

Wat gezegd is zal wel een idee hebben gegeven van het grote beginsel, dat we in dit boek vinden. Ik wil hieraan nog enkele opmerkingen toevoegen. Het boek Nehemia plaatst Israël, of liever gezegd de Joden, in de positie waarin ze zich in hun land tot aan de komst van de Messias moesten bevinden; gescheiden van de volken, getrouw ten aanzien van de inachtneming van de wet, maar beroofd van de voorrechten die hun als Gods volk hadden toebehoord, onder het juk van de volken, in staat aan God te geven wat van God is. Maar God was niet aanwezig in hun midden, zoals ze voorheen Zijn tegenwoordigheid hadden genoten in de tempel. En ten slotte waren ze gehouden aan de keizer te geven wat van de keizer was. Toen de Engel, de Bode van het Verbond kwam – de Zoon van God, Die de tempel had kunnen reinigen en de heerlijkheid daarin had kunnen terugbrengen – , hebben ze Hem niet ontvangen en leven ze nog onder de last en de druk van de gevolgen van die verwerping. In die toestand bevinden ze zich op dit ogenblik tot aan de komst van Christus.

Dit is het wat aan het boek Nehemia zijn betekenis verleent. Het geloof van Nehemia ziet de beloften van God, die verbonden zijn aan Zijn regering, zoals die bijvoorbeeld in hoofdstuk 26 van het boek Leviticus worden beschreven. Maar zijn

geloof ging niet verder (zie Neh. 1). Dit geloof werd gezegend en het bracht de raadsbesluiten van God tot vervulling, maar het liet Israël waar het was. De kostbare uitdrukking: *'Want Zijn goedertierenheid is voor eeuwig'*, wordt in dit boek niet gevonden. Nehemia's geloof komt niet tot die hoogte. Het vertrouwen in God, tot uitdrukking gebracht in de woorden die we zojuist hebben aangehaald, stond in verband met het altaar en met de tempel, waar Jahweh alles was voor het geloof, en waar de volken niets waren dan vijanden (Ezra 3 en 4).

Hoewel het boek Nehemia de Joden in een heel wat betere toestand laat dan voorheen – door de goede hand van God, die over hen is en hen terstond zegent – bezit het toch geen profetische toekomst voor het geloof². De Joden zijn nog steeds 'Lo-Ammi' (d.i. Niet Mijn volk). De tegenwoordigheid van God, Die troont tussen de cherubs, is niet met hen en kon dit ook niet zijn, omdat God de troon te midden van de volken had geplaatst. Ik spreek van Zijn tegenwoordigheid in de tempel, de woning van Zijn heerlijkheid. Op deze wijze gezegend en geplaatst onder de verantwoordelijkheid, moest de komst van de Messias alles op de proef stellen. Die beproeving openbaarde een leeg huis, schoongemaakt en versierd, waaruit de onreine geest was weggegaan, maar waarin niets was. De onreine geest zal weer terugkeren, met andere geesten die nog bozer zijn dan hijzelf. Terwijl dit ongelukkige volk Christus heeft verworpen, zal het de antichrist aannemen. Maar dit komt pas tot openbaring bij de komst van Christus.

In afwachting van deze dingen zien we in het boek Nehemia het volk uitsluitend in een positie van zegen geplaatst. De profetieën van Zacharia en Haggai houden verband met het werk van Zerubbabel, niet met dat van Nehemia. Dat wil dus zeggen met het eenvoudige geloof waardoor het altaar werd opgericht als middel van zegen en veiligheid. Daar kan Jahweh zeggen dat Hij *'naar Jeruzalem is teruggekeerd met barmhartigheid'* (Zach. 1:16). Maar het is pas *'na de heerlijkheid'*, dat Hij zal terugkomen om daar te wonen (Zach. 2:8-13).

De profetie bemoedigt het volk door zegeningen en belooft het de komst van Christus en de tegenwoordigheid van Jahweh, maar voor een tijd die nog moet komen. Hoofdstuk 8 van dezelfde profeet verbindt deze twee dingen, met het doel het volk aan te moedigen in oprechtheid te wandelen. Maar als men dit leest, zal men zien dat heel duidelijk wordt aangegeven dat de vervulling aan het einde van de tijd zal plaatsvinden. De verwerping van Christus (Zach. 11) wordt de oorzaak

² En omdat er geen geloof was, en ze innerlijk ver van God verwijderd waren, werd hun wettische nauwgezetheid zonder genade in het hart vaak bekrompenheid en schijnheiligheid. Angstvallige nauwgezetheid is nog geen oprechtheid.

van de oordelen die over het volk moesten komen. Maar ze geeft tevens op een nog heerlijker wijze ruimte aan de soevereine genade, die de macht van de verworpen Messias zal gebruiken om Zijn volk te verlossen als dit door zijn ongerechtigheid volkomen te gronde is gericht.

De profetie van Maleachi, die later is uitgesproken, verklaart het verval dat was ingetreden, nadat de zegen tot op zekere hoogte door genade was teruggekeerd. Daarna voorspelt ze de komst van Jahweh ten oordeel. Men kan aan de opmerkingen die reeds zijn gemaakt nog toevoegen dat noch in het boek Zacharia, noch in Haggai het volk Gods eigen volk wordt genoemd: 'Mijn volk'. Profetisch wordt gezegd dat dit in de toekomstige tijd zal gebeuren, in de laatste dagen, als Christus zal komen om Zijn heerlijkheid te vestigen. Maar het oordeel dat in Hosea is uitgesproken, is nooit herroepen. En er wordt niet één uitdrukking gebruikt, die dit zou tegenspreken.

Het boek Nehemia geeft ons dus het gedeeltelijke en uiterlijke herstel van de Joden in het land, zonder de troon van God of de troon van David, terwijl het volk de openbaring van de Messias verwacht en Zijn komst om de vruchten van zoveel genade te zoeken. Kortom: hun herstel, opdat Christus aan hen kan worden voorgesteld. We zien dus dat het volk van Gods kant gezien voorlopig in het land is, maar onder de macht leeft van de volken die de troon bezitten.
